

Sygn. akt **V Ca 1209/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Aleksandra Łaczyńska-Mendakiewicz
Sędziowie:	SO Bożena Miśkowiec (spr.) SR del. Iwona Lizakowska - Bytof
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Dymiszkiwicz

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. W. (1) i A. W. (1)

przeciwko (...) - Finanse Sp. z o.o. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie

z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt I C 304/15

1. zmienia punkt IV zaskarżonego wyroku w ten sposób, że kwotę 3.828,79 (trzy tysiące osiemset dwadzieścia osiem 79/100) złotych podwyższa do kwoty 4.566,79 (cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt sześć 79/100) złotych a kwotę 690 (sześćset dziewięćdziesiąt) złotych do kwoty 828 (osiemset dwadzieścia osiem) złotych;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. przyznaje adwokatowi K. S. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodom z urzędu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 1209/16

UZASADNIENIE

Powodowie E. W. (1) i A. W. (1) wnieśli przeciwko (...) Finanse Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o częściowe pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 27 listopada 2008r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I Nc 49332/08 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 2 lutego 2009 r. w części dotyczącej kwoty 15.877,34 zł.

z odsetkami ustawowymi od 31 października 2008 r. do dnia zapłaty. Nadto wnieśli o zasądzenie kosztów procesu i przyznanie pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu wynagrodzenie z tytułu świadczenia pomocy prawnej powodom z urzędu w wysokości 150% stawki minimalnej powiększonej o podatek VAT.

Pozwany (...) Finanse Sp. z o.o. w W. uznał powództwo w zakresie kwoty należności głównej 9.193,07 zł. wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie i nieobciążanie pozwanego kosztami procesu, względnie o ich zniesienie pomiędzy stronami.

Wyrokiem z dnia 03 marca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie:

I. pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym z weksla przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie I Wydział Cywilny w dniu 27 listopada 2008 r. pod sygn. akt I Nc 49332/08, któremu Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie I Wydział Cywilny w dniu 2 lutego 2009 r. nadał klauzulę wykonalności, w części obejmującej należność główną w kwocie 9.193,07 zł, II. oddalił powództwo w pozostałej części; II. zniósł wzajemnie koszty postępowania, III. przyznał adwokatowi K. S. ze Skarbu Państwa - Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Woli w Warszawie kwotę 3.828,79 zł w tym 690 zł tytułem VAT za pomoc prawną udzieloną powodom z urzędu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń oraz rozważań poczynionych przez Sąd I instancji.

W dniu 18 czerwca 1999 r. pomiędzy Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w P. Oddział w W. a A. W. (1) została zawarta umowa o kredyt na zakup pojazdu nr (...). Przedmiotem tej umowy było udzielenie przez Kredytodawcę powodowi A. W. (1) kredytu w wysokości 23.000 zł przeznaczonego na zakup samochodu marki F. (...) rok produkcji 1994. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stawki procentowej wynoszącej w dniu zawarcia umowy 19,5%. Kredytobiorca zobowiązał się spłacać kredyt w 60 miesięcznych ratach określonych harmonogramem po 604,35 zł. Datę płatności pierwszej raty ustalono na 10 lipca 1999 r. a ostatnią na 10 czerwca 2004 r. Zabezpieczeniem umowy było oświadczenie A. W. (1) o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe do kwoty 29.900 zł w trybie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego, który bank mógł wystawić do dnia 1 lipca 2005 r. Jak również podpisany przez A. W. (1) weksel in blanco poręczony przez E. W. (1).

W okresie od dnia 9 lipca 1999 r. do dnia 16 sierpnia 1999 r. tytułem spłat rat kredytu powodowie uiścili łącznie kwotę 16.281,60 zł.

Następcą prawnym Banku (...) S.A. w P. stała się (...) Bank (...) S.A. w W..

Pismem z dnia 12 lutego 2002 r. (...) S.A. poinformował powodów o stanie zadłużenia, który na dzień 13 lutego 2002 r. wynosił 20.832,44 zł w tym 18.041,87 zł należności głównej, kwota 2.735,57 zł tytułem odsetek i kwota 55,00 zł innych kosztów.

W okresie od 10 kwietnia 2002 r. do dnia 13 grudnia 2002 r. tytułem spłaty rat kredytu powodowie uiścili łącznie kwotę 5.793,57 zł

W związku z nieterminową spłatą rat kredytu (...) S.A. wypowiedziało powodowi A. W. (1) umowę kredytu z dnia 18 czerwca 1999 r., całość roszczenia stała się natychmiast wymagalna.

W dniu 18 lutego 2003 r. (...) S.A. wypłaciła (...) S.A. kwotę 21.191,28 zł a w dniu 28 lutego 2003 r. kwotę 77,85 zł, łącznie 21.269,13 zł tytułem odszkodowania za niespłacony przez kredytobiorcę A. W. (1) kredyt. W związku z powyższym na rzecz ubezpieczyciela przeszła wierzytelność przysługująca dotychczas (...) S.A. do wysokości wypłaconego odszkodowania wobec A. W. (1) i E. W. (1) z tytułu umowy kredytu z dnia 18 czerwca 1999 r.

W okresie od dnia 26 lutego 2003 r. do dnia 30 listopada 2004 r. powodowie uiścili na poczet spłaty długu w (...) S.A. V. (...) 8.150 zł

W dniu 10 kwietnia 2005 r. powodowie pokwitowali przekazanie (...) S.A. samochodu F. (...) i udzielili (...) S.A. V. (...) pełnomocnictwa do jego sprzedaży celem pokrycia należności (...) S.A.

W dniu 23 maja 2005 r. przedmiotowy samochód został sprzedany przez przedstawiciela Ubezpieczyciela osobie trzeciej za kwotę 1.750 zł

Pismem z 9 czerwca 2005 r. (...) -Finanse Sp. z o.o. działając w imieniu (...) S.A. V. (...) poinformowało A. W. (1) o zaliczeniu w poczet długu kwoty wynikającej ze sprzedaży samochodu F. (...) nr rej. (...) i wezwało do zapłaty pozostałej części zadłużenia w kwocie 11.369,13 zł, w terminie 7 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego bez oddzielnego wezwania do zapłaty.

W dniu 10 października 2008 r. (...) S.A. V. (...) wypełniła wystawiony przez A. W. (1) i poręczony przez E. W. (1) weksel in blanco na kwotę 29.095,72 zł płatny w dniu 30 października 2008 r. w W..

Pismem z dnia 10 października 2008 r. (...) S.A. V. (...) wezwała A. W. (1) i E. W. (1) do wykupu weksla za kwotę 29.095,72 zł w dniu 30 października 2008 r.

Pozwem z dnia 31 października 2008 r. (...) S.A. V. (...) reprezentowana przez (...) Finanse Sp. z o.o. w W. wniosła przeciwko A. W. (1) i E. W. (1) pozew o zapłatę z tytułu wskazanego weksla.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 27 listopada 2008 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawa w Warszawie orzekł, że pozwani A. W. (1) i E. W. (1) mają zapłacić solidarnie na rzecz (...) S.A. V. (...) kwotę 29.095,72 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od tej kwoty liczonymi od 31 października 2008 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 371 zł tytułem kosztów procesu. E. W. (1) odebrała osobiście przesyłkę zawierającą odpis pozwu wraz z załącznikami i odpisem ww. nakazu w dniu 30 grudnia 2008 r. oraz z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia zarzutów. Z kolei A. W. (2) nakaz z dnia 27 listopada 2008 r. wraz z odpisem pozwu z załącznikami i pouczeniem o zarzutach został doręczony w dniu 30 grudnia 2008 r. w trybie art. 139 § 1 k.p.c. Od ww. nakazu ani E. W. (1), ani A. W. (2) nie wywiedli zarzutów, w konsekwencji nakaz ten uprawomocnił się z dniem 13 stycznia 2009 r. Na nakaz ten w dniu 2 lutego 2009 r. została nadana klauzula wykonalności

W dniu 1 czerwca 2010 r. (...) S.A. V. (...) złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Szczecinku M. O. Km 737/10 celem wyegzekwowania od dłużników A. W. (1) i E. W. (1) wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawa z dnia 27 listopada 2008 r. sygn. akr I Nc 49332/08 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 02 lutego 2009 r.

W dniu 1 kwietnia 2011 r. (...) S.A. V. (...) dokonała przelewu wierzytelności przysługujących jej wobec A. W. (1) i E. W. (1) na rzecz (...) -Finanse Sp. z o.o., o czym zawiadomiła dłużników.

Pismem z dnia 26 czerwca 2012 r. A. W. (1) i E. W. (1) zwrócili się do wierzyciela (...) S.A. V. (...) o ograniczenie egzekucji o wpłaty dokonane bezpośrednio na konto wierzyciela, tj. o wpłaty z dni: 10.07.1999r. na kwotę 604,05 zł, 10.08.1999r. na kwotę 604,35 zł, 09.03.2000r. na kwotę 601,00 zł, 01.02.2001 r. na kwotę 688,62 zł, 05.06.2001r. na kwotę 2.165,97 zł, 16.08.2001r. na kwotę 672,25 zł, 12.09.2000r. na kwotę 648,09 zł, wpłatę z Agencji (...) S.A. na kwotę 750,00 zł, 06.04.2000r. na kwotę 86,41 zł, 12. 10.2000r. na kwotę 648,09 zł, 10.04.2002r. na kwotę 2.793,57 zł, 13. 12.2002r. na kwotę 3.003,00 zł, 12.06.2002r. na kwotę 218,41 zł, 26.02.2003r. na kwotę 3.000,00 zł, 10.2004r. na kwotę 100,00 zł, 30.11 .2004r. na kwotę 200,00 zł, 26.02.2003r. na kwotę 3.700,00 zł, 19.05. 2003r. na kwotę 500,00 zł, 27. 12.2003r. na kwotę 150,00 zł, 10.01.1999r. na kwotę 5,00 zł, 24.02.200 jr. na kwotę 648,09 zł, 08.06.2000r. na kwotę 648,09 zł, 04.05.2000r. na kwotę 648,09 zł, 27.12.2000r. na kwotę 648,09 zł, 16.11 .2000r. na kwotę 648,09 zł, 07.07.2000r. na kwotę 648,09 zł, 08.02.2000r. na kwotę 601,00 zł, 06.04.2000r. na kwotę 648,09 zł, 11 .08.2000r. na kwotę 648,09 zł, 03.1 1.1999r. na kwotę 604,35 zł, 10.01 .2000r. na kwotę 604,3 5 zł, 07.12.1999r. na kwotę 604,35 zł, 07.10.1999r. na kwotę 604,35 zł, 11 .06.2003r. na kwotę 1.000,00 zł, 17.09.1 999r. na kwotę 604,35 zł, 17.11 .2003r. na kwotę 200,00 zł, 31.10.2003r. na kwotę 300,00 zł, 23.1 l.2009r. na kwotę 200,00 zł, 30.06.2009r. na kwotę 300,00 zł,

07.08.2009r. na kwotę 150,00 zł, 04.09.2009r. na kwotę 500,00 zł, 08.03.2010r. na kwotę 500,00 zł, 02.04.2012r. na kwotę 200,00 zł, 04.03.2010r. na kwotę 2.000,00 zł.

Pismem z dnia 17 lipca 2012 r. A. W. (1) i E. W. (1) wnieśli do Komornika M. O. do sprawy Km 737/10 o umorzenie postępowania egzekucyjnego wobec przeniesienia wierzytelności na rzecz (...) – Finanse Sp. z o.o.

(...) S.A. V. (...) pismem z dnia 2 sierpnia 2012 r. wniosła do Komornika M. O. do sprawy Km 737/10 o ograniczenie egzekucji do kwoty 19.737,20 zł wraz odsetkami od dnia 31 października 2008 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w kwocie 371 zł oraz o ograniczenie egzekucji o wpłaty dokonane bezpośrednio na rachunek wierzyciela: 500 zł wpłata w dniu 04 maja 2009 r., 300 zł wpłata w dniu 30 czerwca 2009 r., 150 zł wpłata w dniu 07 sierpnia 2009r., 200 zł wpłata w dniu 25 listopada 2009 r.,

Pismem z dnia 7 sierpnia 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Szczecinku M. O. zawiadomił strony o ograniczeniu egzekucji do kwoty 19.737,20 zł.

W dniu 13 sierpnia 2012 r. A. W. (1) i E. W. (1) wnieśli skargę na czynności komornika M. O. polegającą na zaniechaniu wydania w sprawie Km 737/10 postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sytuacji, gdy wierzyciel nie jest już uprawniony do popierania wniosku egzekucyjnego albowiem zbył swoją wierzytelność na rzecz (...) -Finanse Sp. z o.o.

Pismem z dnia 22 października 2012 r. Komornik Sądowy M. O. uznał skargę za zasadną i umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 737/10 na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2013 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie I Co 777/13 nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 27 listopada 2008 r. sygn. I Nc 49332/08 na rzecz (...) – Finanse Sp. z o.o. w W. jako następcy prawnemu (...) S.A. V. (...). Wnioskiem z dnia 7 października 2013 r. (...) – Finanse Sp. z o.o. w W. złożyła do Komornika przy Sądzie Rejonowym w Szczecinku M. O. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko A. W. (1) i E. W. (1).

Wierzyciel poparł wniosek o egzekucją 19.737,20 zł należności głównej.

W toku postępowania Km 744/13 dłużnicy A. W. (1) i E. W. (1) bezskutecznie podnosili te same zarzuty i wnioski co w postępowaniu (...).

Toczące się od wielu lat postępowanie windykacyjne i skutki błędnych decyzji A. i E. W. (2) negatywnie odbiły się na ich zdrowiu tak fizycznym jak i psychicznym.

Sąd Rejonowego uznał powództwo co do zasady za nie zasługujące na uwzględnienie. Jednakże wziął pod uwagę częściowe uznanie powództwa przez stronę pozwaną, co skutkowało pozbawieniem tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie w jakim żądanie pozwu zostało uznane przez pozwaną.

Sąd I instancji wskazał, że podstawą roszczenia powoda był art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i zaznaczył, że w judykaturze oraz nauce prawa procesowego cywilnego ugruntowane jest stanowisko, iż z chwilą uprawomocnienia się wyroku dochodzi do prekluzji materiału faktycznego sprawy, w której został on wydany. Oznacza to, że jeżeli określone okoliczności i oparte na nich zarzuty lub wypływające z nich wnioski istniały i dały się sformułować w chwili zamknięcia rozprawy, lecz strona skutecznie ich nie podniosła lub nie przytoczyła, w związku z czym nie zostały spożytkowane przez sąd przy wydawaniu wyroku, podlegają prekluzji, czyli - jak to określono w orzecznictwie „wykluczającemu działaniu prawomocności” (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r., sygn. III CZP 16/12, opubl. w OSNC 2012/11/129, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z dnia 23 października 1954 r., sygn. I CO 41/54, OSN 1956/1/3). Jednocześnie podniesiono, że prekluzyjny skutek prawomocności oraz powagi rzeczy osądzonej jest niezależny od tego, czy strona ponosi winę w zaniechaniu przytoczenia określonych okoliczności lub podniesienia właściwych zarzutów (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 1954 r., II CO 26/54, OSN 1955, nr 2, poz. 30) . W związku z tym podstawą powództwa przeciwegzekucyjnego mogą być wyłącznie

twierdzenia wskazujące, że po zamknięciu rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku nastąpiły okoliczności, wskutek których zobowiązanie dłużnika wygasło z powodu wykonania lub z innych przyczyn albo nie może być egzekwowane. Nie mogą być natomiast podstawą powództwa opozycyjnego zarzuty skierowane przeciwko orzeczeniu, zmierzające do zmiany jego treści (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1968 r., III CZP 86/68, OSNCP 1969, nr 4, poz. 63).

Sąd Rejonowy zważył, że powodowie powołują się na okoliczności sprzed wydania przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy nakazu zapłaty w sprawie o sygn. I Nc 49332/08. Z treści uzasadnienia pozwu, załączonych do niego dokumentów oraz dalszych pism wynika, że wszelkie wpłaty, w związku z którymi obecnie domagają się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, zostały przez nich dokonane zanim został wydany ww. nakaz. Powyższe jest o tyle istotne, że tytuł egzekucyjny wydany w sprawie I Nc 49332/08 - tj. nakaz zapłaty z dnia 27 listopada 2008 r. został skutecznie doręczony pozwanym: A. W. (1) w trybie art. 139 § 1 k.p.c., zaś E. W. (1) bezpośrednio. E. W. (1) odebrała nakaz wraz z odpisem pozwu i załącznikami oraz z pouczeniem osobiście, stąd sąd pierwszej instancji uznał, że E. i A. małżonkom W., z uwagi na treść dokumentów znajdujących się w przesyłce sądowej, było wiadome czego sprawa dotyczy i jakie zapadło w niej orzeczenie. To zaś oznacza, że E. i A. małżonkowie W. mogli nie tylko potencjalnie, ale i realnie podjąć obronę swoich praw poprzez wniesienie zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym z weksla. Co więcej w ramach zarzutu mogli wykazywać dokonania spłaty (w tym w jakiej wysokości) oraz kwestionować sposób rozliczenia ubezpieczenia, a nawet kwestionować cenę, za jaką pojazd został ostatecznie zbyty a w konsekwencji, o jaką kwotę zmniejszeniu uległa ich wierzytelność. Powodowie jednak w postępowaniu sygn. akt I Ns 49332/08 nie podjęli żadnej obrony swoich praw. Owo zaniechanie spowodowało, że nakaz zapłaty uprawomocnił się, a następnie został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Z tych względów, Sąd Rejonowy uznał, że obecnie podnoszone przez powodów zarzuty są spóźnione i de facto zmierzają do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy, co jak podniesiono powyżej - w świetle doktryny i judykatury - na etapie postępowania o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności jest niedopuszczalne. Nadto, zdaniem Sądu, w realiach tej konkretnej sprawy, badanie tych zarzutów jest tym bardziej niedopuszczalne i niemożliwe, że E. i A. W. (2) na skutek własnych zaniedbań i własnej bierności nie podjęli obrony swoich praw mimo że mieli ku temu realną możliwość.

Pozwany w piśmie z dnia 26 października 2015 r. uznał powództwo w zakresie należności głównej 9.193,07 zł. W pozostałej części wniósł o oddalenie powództwa.

Jak podkreśla się w doktrynie, uznanie jest stanowczym, bezwarunkowym oświadczeniem woli i wiedzy pozwanego, jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu. Uznanie powództwa powinno być - jak każda czynność procesowa - wyraźne oraz jednoznacznie określone i nienasuujące wątpliwości co do swej treści oraz zakresu, w jakim pozwany uznał żądanie pozwu.

W ocenie Sądu Rejonowego uznanie powództwa przez pozwanego we wskazanym zakresie spełniało wszystkie ww. wymogi. Nie było nadto sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego ani też nie zmierzało do obejścia prawa. Sąd - zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., - był związany uznaniem powództwa w tej części żądania, a co za tym idzie pozbawił tytuł wykonawczy we wskazanym przez pozwanego zakresie i to pomimo tego, że co do zasady samo powództwo, z przyczyn wskazanych powyżej, winno zostać oddalone w całości.

Jednocześnie, w świetle uprzednich uwag, brak było podstaw do pozbawienia wykonalności wskazanego tytułu ponad tę kwotę zgodnie z żądaniem pozwu w części dotyczącej kwoty 15.877,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 października 2008 r. do dnia zapłaty.

Nie sposób jest się przy tym zgodzić ze stanowiskiem strony powodowej, że sprawa ta, z uwagi na swoją specyfikę, wyłamuje się z ram tego typu postępowań. W ocenie Sądu Rejonowego byłoby tak jak twierdzą powodowie, gdyby nastąpiło nieprawidłowe doręczenie im nakazu zapłaty, bądź strony były nieprawidłowo pouczone, bądź też gdyby

zaszły inne okoliczności uniemożliwiające im obronę swych praw w postępowaniu I Nc 29332/08. Wówczas, zdaniem Sądu, powodowie mogliby w niniejszym postępowaniu podnosić zarzuty dotyczące tamtego postępowania, w którym dochodzone było od nich roszczenie z weksla, tak jak na przykład spełnienie świadczenia, zaniżona cena sprzedaży samochodu i inne. Jednakże, jak zaznaczono powyżej, w realiach tej sprawy, w sytuacji skutecznego doręczenia pozwu, nakazu i pouczenia, zarzut ten jest niesłuszny. Postępowanie przeciwegzekucyjne nie może prowadzić do powtórnego merytorycznego rozpoznania sprawy.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. biorąc pod uwagę, krytyczną sytuację powodów i specyfikę całego postępowania. Nadto, wydając orzeczenie w tym zakresie, Sąd wziął pod uwagę fakt uznania powództwa przez pozwanego przy pierwszej czynności procesowej pomimo tego, że nic nie stało na przeszkodzie ażeby strona pozwana dokonała tego już na etapie postępowania komorniczego. W konsekwencji, Sąd uznał, że koszty między stronami winny być zniesione wzajemnie.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiedli powodowie, zaskarżając wyrok w części w zakresie w jakim oddalone zostało powództwo odnośnie odsetek ustawowych od kwoty 9.193,07 zł od dnia 31.10.2008 do dnia zapłaty, kwoty 6.684,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31.10.2008 do dnia zapłaty, w zakresie w jakim nieuwzględnione zostało żądanie przyznania na rzecz pełnomocnika z urzędu opłaty za czynności adwokackie w postępowaniu zabezpieczającym, w zakresie w jakim nieuwzględnione zostało żądanie przyznania na rzecz pełnomocnika z urzędu opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed I instancją w wysokości o 50% wyższej od stawek minimalnych. wniesli o zmianę zaskarżonego wyroku w części i pozbawienie wykonalności przedmiotowego tytułu wykonawczego także w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 9.193,07 zł od dnia 31.10.2008 do dnia zapłaty oraz w zakresie dalszej kwoty w wysokości 6.684,27 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31.10.2008 do dnia zapłaty, przyznanie niżej podpisanemu pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu dalszych kwot tytułem opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed I instancją a mianowicie dalszej kwoty w wysokości 600 zł + VAT tytułem opłaty za czynności adwokackie w postępowaniu zabezpieczającym, dalszej kwoty w wysokości 1.800 zł + VAT tytułem uzupełnienia opłat za czynności adwokackie, które to uzupełnienie wynika z podwyższenia stawki minimalnej w postępowaniu przed I instancją o 50%, pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu wynagrodzenia z tytułu nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w niniejszym postępowaniu apelacyjnym w wysokości 150% stawki powiększonej o należny podatek od towarów i usług, na zasadzie § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu; jednocześnie zgodnie z § 3 w/w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, niniejszym oświadczam, że koszty udzielonej powodom z urzędu pomocy prawnej nie zostały pokryte w całości lub w części.

Wyrokowi zarzucili: 1.) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przez uznanie, że podstawą przedmiotowego powództwa przeciwegzekucyjnego nie mogą być wpłaty powodów dokonane na poczet długu przed powstaniem przedmiotowego tytułu wykonawczego, podczas gdy wpłaty te mogły być podstawą powództwa, 2.) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 prawo o adwokaturze, § 5 oraz § 19 pkt 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przez nieprzyznanie pełnomocnikowi z urzędu powodów opłaty za czynności adwokackie w postępowaniu zabezpieczającym, podczas gdy pełnomocnik z urzędu ma prawo otrzymać wynagrodzenie za te czynności, 3.) naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 29 ust- 1 ustawy z dnia 26.05.1982 prawo o adwokaturze oraz § 19 pkt 1 w/w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002, przez nieprzyznanie pełnomocnikowi z urzędu powodów opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed I instancją w wysokości wyższej o 50% od stawek minimalnych, podczas gdy w sprawie istniały podstawy, aby stawki minimalne podnieść do wysokości 150%.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała uwzględnieniu w części tj. w zakresie wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi powodów reprezentującego czynną stronę procesu z urzędu, który reprezentował powodów w toku postępowania zabezpieczającego. Z tego tytułu zasądzeniu podlegało dodatkowo na rzecz pełnomocnika powodów wynagrodzenie w

kwocie 600 zł powiększone o należny podatek od towarów i usług tj. o 123 zł. - w sumie 723 zł. Zatem w uwzględnieniu drugiego zarzutu wniesionego środka zaskarżenia zmianie podlegał punkt czwarty wyroku w którym podwyższono zasądzone wynagrodzenie do kwoty 4.566,79 zł. uwzględniające podatek VAT w kwocie 828 zł.

W pozostałej części apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd II instancji przyjął za własne poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne stwierdzając, że znajdują umocowanie w prawidłowo ocenionym materiale dowodowym, jak również podzielił w całej rozciągłości wnioski sądu meriti, jako wywiedzione z tych ustaleń w sposób logiczny, przy prawidłowym uwzględnieniu porządku prawnego (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2005 r. IV CK 526/2004).

Wytoczone w niniejszej sprawie powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego stanowi środek obrony dłużników przed egzekucją. Jest prawnym środkiem, który może doprowadzić do zniweczenia skutków prawomocnego orzeczenia. Pamiętać jednak należy, że badanie w trybie art. 840 k.p.c. sprawy prawomocnie zakończonej, nie prowadzi do ponownego merytorycznego jej rozpoznania. Sąd w tym postępowaniu nie może kontrolować słuszności orzeczenia sądowego z chwili jego wydania.

Sąd Rejonowy w aspekcie podniesionych przez powodów zarzutów przeanalizował treść art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo jego ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe dłużnik może także oprzeć takie powództwo na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W odniesieniu do takiego prawomocnego tytułu egzekucyjnego, który korzysta z powagi rzeczy osądzonej, nie jest dopuszczalne powoływanie się na zdarzenia, mające miejsce przez jego powstaniem. Powództwo opozycyjne nie prowadzi bowiem do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy, która została zakończona prawomocnym orzeczeniem, jak również nie może ono zmierzać do uchylecia powagi rzeczy osądzonej, czyli do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu stanowiącego tytuł egzekucyjny. Ustawodawca objął zakresem powołanego przepisu wyłącznie zdarzenia o charakterze materialnoprawnym, czyli takie, które nastąpiły po powstaniu tytułu egzekucyjnego bądź po zamknięciu rozprawy, a prowadzą do wygaśnięcia zobowiązania lub wskutek których zobowiązanie to nie może być egzekwowane. Chodzi tu w szczególności o spełnienie świadczenia, potrącenie oraz niezależne od woli stron, takie jak przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności za które dłużnik nie odpowiada. W stosunku zaś do zdarzeń mających miejsce przed zamknięciem rozprawy, przepis ten wprowadza prekluzję wyłączającą możliwość powoływania się na te okoliczności.

Skoro nie wystąpiła żadna z enumeratywnie powołanych w art. 840 k.p.c. przesłanek powództwa przeciwegzekucyjnego, żądanie pozwu nie może być uznane za otwierające powodom drogę do powództwa opozycyjnego.

Konkludując Sąd II instancji uznał, że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które wskazywały na merytoryczną niezasadność wniesionego powództwa opozycyjnego, jako zmierzającego w istocie do wzruszenia prawomocnego nakazu zapłaty.

Sąd I instancji przyznał adwokatowi K. S. ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie kwotę 3.828,79 zł w tym 690 zł tytułem VAT za pomoc prawną udzieloną powodom z urzędu. W trzecim zarzucie apelacji pełnomocnik apelujących zarzucił naruszenie przepisów postępowania tj. art. 29 ust-1 ustawy z dnia 26.05.1982 prawo o adwokaturze oraz § 19 pkt 1 w/w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002, przez nieprzyznanie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w wysokości wyższej o 50% od stawek minimalnych, gdy istniały podstawy, aby stawki minimalne podniesiono do wysokości 150%. W ocenie Sądu II instancji zasady wynikającej z art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze statuującej, iż koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa, Sąd I instancji nie naruszył przyznał bowiem należne koszty w stawce przewidzianej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Podniesiona przez pełnomocnika okoliczność istnienia podstawy dla zastosowania podwyższonej o 50 % stawki minimalnej w ocenie sądu odwoławczego nie jest uzasadniona skomplikowaniem sprawy, ani jej rozmiarem, nie stwierdzono także innych okoliczności statuujących o zasadności powołanego zarzutu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c. Na podstawie § 8 ust. 5 i § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przyznano pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie w kwocie 2.400 zł złotych wraz z należnym podatkiem VAT za świadczenie powodom nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.